

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **PS Slovácko, spol. s r. o.**, IČ: 25343891
sídlem náměstí Svobody 360, Kunovice
zastoupeného advokátem JUDr. Leošem Brantálem, LL.M.
sídlem Hasičská 551/52, Ostrava

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2020, čj. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Celní úřad pro Jihomoravský kraj (dále jen „celní úřad“) doručil žalobci výzvu k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem ze dne 23. 7. 2019, čj. X (dále jen „výzva k zaplacení“), ve které jej s odkazem na § 162 odst. 5 a § 171 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb. daňový řád,

vyzval z titulu jeho postavení ručitele k úhradě nedoplatku ve výši 640 000 Kč primárního dlužníka – společnosti REMES CZ s. r. o., IČ: 24704695 (dále jen „Remes“ nebo „primární dlužník“).

2. Odvolání žalobce proti citované výzvě k zaplacení zamítl žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví (dále též „odvolací rozhodnutí“ nebo „napadené rozhodnutí“). Proti němu brojil žalobce u Městského soudu v Praze žalobou podanou dne 27. 1. 2020. Usnesením ze dne 29. 1. 2020, čj. 17 Ad 1/2020 - 55 pak Městský soud v Praze postoupil nyní řešenou věc Krajskému soudu v Brně.

II. Argumentace žalobce

3. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit, neboť je považuje za nicotné, vadné, vnitřně rozporné, zmatečné a nepřezkoumatelné. V první řadě žalobce namítá, že mu coby věřiteli svědčí právo podle § 2023 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, uplatnit všechny námitky (procesní i hmotněprávní), které proti věřiteli mohl uplatnit dlužník. Tyto námitky uplatnil žalobce v odvolání proti výzvě k zaplacení, neboť je dříve uplatnit nemohl – nebyl účastníkem řízení s primárním dlužníkem a neznal obsah rozhodnutí, kterým byla primárnímu dlužníkovi uložena pokuta ve výši 640 000 Kč. V řízení před oblastním inspektorátem práce a Státním úřadem inspekce práce nemohl tyto námitky uplatnit, neboť šlo o statusové řízení a postavení ručitele v nich ještě neměl.
4. Nicotnost, zmatečnost a nepřezkoumatelnost dovozuje žalobce z toho, že se žalovaný a celní úřad nevypořádali ani s jednou jeho námitkou. Žalovaný formálně zamítl jeho odvolání a porušil tím základní zásady činnosti správních orgánů. Podle § 171 odst. 1 daňového řádu je ručitel seznámen se skutečnostmi, které byly primárnímu dlužníkovi kladeny za vinu, teprve v momentě, kdy je pravomocně stanoveno, zda ručení vzniklo a kdo je ručitelem. V tomto případě se tak stalo až ve výzvě k zaplacení a v tomto stádiu proto žalobce uplatnil námitky, které mu coby ručiteli vůči věřiteli svědčí. Postup žalovaného, který odmítl posoudit hmotněprávní námitky žalobce, by odejmul žalobci právo na řádný proces. Není správný výklad žalovaného, že tato situace je dána jeho specifickým postavením v rámci dělené státní správy. Žalobce nemohl své hmotněprávní námitky uplatnit dříve v řízení před inspektorátem práce či Státním úřadem inspekce práce, jak se snaží tvrdit žalovaný – v tom řízení totiž bylo předmětem posouzení, zda vůbec ručení vzniklo a kdo je ručitelem. Žalobce tak neměl v řízení před uvedenými orgány postavení ručitele a nebyl ani seznámen s obsahem příkazu vydaného Oblastním inspektorátem práce pro Jihomoravský kraj ze dne 9. 5. 2018, čj. X (dále jen „přestupkový příkaz“) kterým byla společnost Remes uznána vinnou ze spáchání tří přestupků, za které jí byla uložena zmíněná pokuta ve výši 640 000 Kč. Po doručení přestupkového příkazu pak žalobce zjistil celou řadu námitek, které mohl v řízení uplatnit primární dlužník a uplatnil je v tomto řízení.
5. Žalobce dále rekapituluje hmotněprávní námitky, které uplatnil a žalovaný je nevypořádal: (i) vady rozhodnutí, kterými byla společnost Remes uznána vinnou z přestupků, (ii) nesprávně určená výše ručení, (iii) vadné určení výše pokuty v důsledku nesprávně zjištěných majetkových a osobních poměrů společnosti Remes, (iv) nemožnost vzniku ručení žalobce za uloženou pokutu, a (v) uplatnění ručení ve vyšším rozsahu, než připouští zákon. Ad (i) žalobce namítal, že v původním řízení nebyl správně zjištěn skutkový stav a nebylo prokázáno, že se společnost Remes dopustila přestupků, za které byla uložena vymáhaná pokuta. Ad (ii) žalobce uvádí, že za přestupky podle § 140 odst. 1

písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, neručí, a proto po něm nelze požadovat uhrazení celé pokuty, ve které jsou zahrnuty i tyto přestupky. Žalobce ručí pouze za přestupky výslovně vyjmenované v § 141a odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Ad (iii) žalobce zpochybňuje samotnou výši pokuty, neboť oblastní inspektorát práce a Státní úřad inspekce práce nevzaly vůbec v potaz polehčující okolnosti, nezjistily řádně majetkovou situaci společnosti Remes a uložily nepřiměřeně vysokou pokutu. Společnost Remes totiž v předmětném období nedisponovala žádným hodnotným majetkem, dlouhodobě nezakládala do sbírky listin účetní závěrky a byla nespolehlivým plátcem daně z přidané hodnoty. Správním orgánům rozhodujícím o výši pokuty muselo být zřejmé, že pokuta bude mít likvidační charakter a v celé výši nebude nikdy vymožena. Ad (iv) doplňuje, že ručení nemohlo vzniknout, neboť pokuta byla uložena i za přestupky, za které žalobce neručí, s čímž souvisí i námitka pod písm. (v). Z procesní opatrnosti namítl, že nárok na peněžité plnění z titulu ručení je promlčen.

6. V rovině procesních námitek pak žalobce brojí proti tomu, že současně s podaným odvoláním proti výzvě k zaplacení uplatnil následující instituty daňového řádu – žádost o posečkání s úhradou nedoplatku, podnět k prominutí daně a podnět ke snížení nedoplatku. O všech těchto žádostech přitom celní úřad ani žalovaný nerozhodli.
7. Žalobce rovněž navrhl, aby soud případně snížil částku, za kterou má žalobce ručit, nevyhoví-li podané žalobě.

III. Argumentace žalovaného

8. Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout, odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a argumentuje podrobně ke každému žalobnímu bodu. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Soud rozhodl ve věci samé bez jednání za podmínek § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť žádná ze stran jednání nepožadovala. Žalobce navrhoval v žalobě určité důkazy nad rámec obsahu správního spisu, a to jím podanou žalobu ve věci sp. zn. 31 Ad 2/2019 a soudní spis ve věci sp. zn. 31 Ad 2/2019 vedený zdejším soudem. Jejich provedení však soud neshledal potřebným, protože je považoval za nadbytečné. Soud se seznámil s rozsudkem vydaným ve věci sp. zn. 31 Ad 2/2019 a je obeznámen se skutečnostmi a argumentací tam uvedenými. Soud nepovažoval za důležité z pohledu nyní řešené věci blíže zkoumat soudní spis, vycházel z konečného rozhodnutí v dané věci. Žalobce ani neuvádí, jaké konkrétní skutečnosti by měly být zjištěny navrženými důkazy. Návrh na provedení důkazů před správním soudem podle § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s. nelze sám o sobě považovat za nesouhlas s rozhodnutím bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2016, čj. 7 As 93/2014-48, č. 3380/2016 Sb. NSS). Na výzvu soudu ze dne 13. 3. 2020, aby se vyjádřil k možnosti rozhodnout věc bez jednání, reagoval žalobce svým souhlasným podáním ze dne 27. 4. 2020.
10. Žaloba **není důvodná**.

Skutková zjištění

11. Soud nejprve stručně nastíní skutkový stav, jak vyplynul z napadeného rozhodnutí a ze správního spisu (v němž soud ověřoval skutečnosti, které byly podle žalobce sporné), a to jen v rozsahu potřebném pro následné právní posouzení věci.
12. Příkazem ze dne 29. 5. 2018 uložil Oblastní inspektorát pro Jihomoravský a Zlínský kraj společnosti Remes pokutu ve výši 640 000 Kč za to, že umožnila výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 1, bod 2 a bod 3 zákona o zaměstnanosti a dopustila se přestupků podle § 140 odst. 1 písm. c) a § 140 odst. 1 písm. e) téhož zákona. Proti přestupkovému příkazu nepodala společnost Remes odpor a proto se stal vykonatelným dne 19. 7. 2019. Ve stanovené lhůtě však společnost Remes uloženou pokutu neuhradila, proto byla vyrozuměna, že nedoplatek bude exekučně vymáhán. Ani v dodatečně lhůtě primární dlužník neuhradil tento dluh a celní úřad započal dluh vymáhat – ovšem neúspěšně.
13. Dne 13. 9. 2018 rozhodl Oblastní inspektorát práce pro Jihomoravský a Zlínský kraj o vzniku ručení žalobce za úhradu pokuty ve výši 640 000 Kč. Státní úřad inspekce práce toto rozhodnutí dne 26. 2. 2019 změnil (formální chyba v názvu primárního dlužníka), ovšem v meritu potvrdil. Proti posledně uvedenému rozhodnutí podal žalobce již zmíněnou žalobu, kterou Krajský soud v Brně zamítl rozsudkem ze dne 24. 2. 2021, čj. 31 Ad 2/2019 - 87.
14. Celnímu úřadu byla věc postoupena dne 10. 7. 2018 a to na základě § 162 odst. 1 daňového řádu. Jak soud nastínil v bodě 12 tohoto rozsudku, snažil se celní úřad vymáhat uloženou a vykonatelnou pokutu po primárním dlužníkovi. Dne 28. 5. 2019 pak obdržel od oblastního inspektorátu rozhodnutí o vzniku ručení žalobce za uloženou pokutu. Celní úřad tak přistoupil k vydání výzvy k zaplacení, kterou s odkazem na § 162 odst. 5 a § 171 odst. 1 daňového řádu vyzval žalobce k úhradě nedoplatku – pokuty. Proti ní se žalobce odvolal podáním, které současně obsahovalo podnět ke snížení nedoplatku, podnět k prominutí daně a žádost o posečkání s úhradou nedoplatku.

Právní posouzení

15. Nejprve se soud musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Její příčinou může být buď nesrozumitelnost, nebo nedostatek důvodů. V obou případech však platí, že je potřeba s tímto institutem zacházet obezřetně a vyhradit jeho užití pouze těm případům, kdy vady odůvodnění reálně brání soudu v tom, aby napadené rozhodnutí přezkoumal (ve vztahu k soudním rozhodnutím srov. k nesrozumitelnosti rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, čj. 6 Ads 17/2013 - 25, bod [19], k nedostatku důvodů pak usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, čj. 2 As 196/2016 - 123, č. 3668/2018 Sb. NSS, body [29] - [30]). Zejména je nutno zdůraznit, že správní orgán, stejně jako soud, není povinen vyvracet jednotlivě každou dílčí námitku, pokud své rozhodnutí jako celek logicky a přesvědčivě odůvodní (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, N 26/52 SbNU 247). Žalobce své námitky stran nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí formuloval obecně a jednotlivé druhy vad zaměňuje. Stejná vada je pro žalobce vadou zmatečnosti, nepřezkoumatelnosti a nicotnosti. Zřejmé je, že nepřezkoumatelnost vidí žalobce v nevypořádání jeho námitek.
16. Soud k této námitce odpovídá, že není pravdou, že žalovaný nereagoval na námitky žalobce bez dalšího. Žalovaný uvedl, proč se hmotněprávními námitkami žalobce nemůže

zabývat. Takový postup nezakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť nemá-li určitý druh námitek v řízení místo, není povinností správního orgánu je věcně vypořádat. Žalovaný srozumitelně odůvodnil, proč si myslí, že hmotněprávní námitky žalobce není oprávněn posuzovat. Námitka nepřezkoumatelnosti je nedůvodná a soud proto přistoupil k věcnému přezkumu.

17. Jádrem sporu v této věci je, zda mohl žalobce, jako ručitel, uplatnit v odvolání proti ručitelské výzvě podle § 171 odst. 1 daňového řádu hmotněprávní námitky proti samotnému dluhu, který vznikl primárnímu dlužníkovi. Citované ustanovení zní: „*Nedoplatek je povinen uhradit také ručitel, pokud mu zákon povinnost ručení ukládá a pokud mu správce daně ve výzvě sdělí stanovenou daň, za kterou ručí, a současně jej vyzve k úhradě nedoplatku ve stanovené lhůtě; kopie rozhodnutí o stanovení daně je přílohou této výzvy.*“
18. Soud v obecné rovině souhlasí se žalobcem, že v rámci výzvy podle § 171 odst. 1 daňového řádu se zpravidla ručitel poprvé dozvídá o své povinnosti uhradit dluh primárního dlužníka (a ostatně o výši takového dluhu) a je tak zcela na místě, aby v případném odvolání proti takové výzvě zpochybnil samotný dluh, jeho výši či uplatnil jiné námitky hmotněprávní povahy. To potvrzuje v případech, kdy ručení vzniká ze zákona, i judikatura zmíněná žalobcem (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 72/06 ze dne 29. 8. 2008, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2008, čj. 5 Afs 174/2004 - 68 nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 9. 5. 2019, čj. 29 Af 102/2016 - 335). Ručitel tak má obvykle dvě základní roviny námitek v odvolání proti ručitelské výzvě – hmotněprávní vůči dluhu (nedoplatku) a procesněprávní (podmínky vydání výzvy podle § 171 odst. 3 daňového řádu). Situace žalobce je však odlišná, neboť v jeho případě nevzniklo ručení jen splněním zákonných podmínek.
19. Institut ručení podle § 171 odst. 1 daňového řádu se primárně vztahuje na ručení, které vzniká na základě zvláštního zákona bez dalšího. Z komentáře k citovanému ustanovení plyne, že „*Povinnost ručení založená zvláštním zákonem má v tomto ustanovení svůj procesní odraz.*“ [srov. *Daňový řád: komentář*. Praha: Wolters Kluwer Česká republika, 2011. Komentáře (Wolters Kluwer ČR). ISBN 978-80-7357-564-9.]. Žalobci vyplývá povinnost ručení samozřejmě také ze zákonných ustanovení, ovšem byla zjištěna a deklarována rozhodnutím správního orgánu (§ 141a odst. 2 zákona o zaměstnanosti). Oblastní inspektorát pro Jihomoravský a Zlínský kraj vedl se žalobcem řízení podle § 141a zákona o zaměstnanosti, jehož výsledkem bylo určení, že žalobci vzniklo ručení za úhradu pokuty ve výši 640 000 Kč. Proti němu se žalobce odvolal a nebyl úspěšný. V návaznosti na to podal žalobu ke zdejšímu soudu, který mu rovněž nedal za pravdu (výše citovaný rozsudek čj. 31 Ad 2/2019 - 87).
20. Žalobce tak v důsledku proběhlého správního řízení dobře věděl o své povinnosti ručit za primárního dlužníka, stejně tak věděl o výši dluhu, za který ručí. Krajský soud v citovaném rozhodnutí uvedl: „*Ve vztahu k soudnímu přezkumu rozhodnutí o ručení lze uvést, že tento by se měl primárně týkat pouze splnění podmínek pro vznik tohoto ručení dle § 141a zákona o zaměstnanosti. Ručiteli však jsou současně zachovány ty námitky, které by mohl uplatnit subjekt, jenž byl shledán vinným ze spáchání tohoto přestupku, a to vzhledem ke skutečnosti, že tento ručitel není účastníkem řízení o předmětném přestupku. V daném případě by tak žalobce mohl uplatňovat ty námitky, které by mohla uplatňovat společnost REMES CZ v odporu proti vydanému příkazu.*“ Žalobce prokazatelně uplatnil námitky hmotněprávní povahy, vztahující se ke vzniku ručení a k přestupku společnosti Remes, v předchozím soudním řízení. Je pravdou, že některé námitky, jež uplatnil žalobce v nyní projednávané

žalobě, krajský soud v předchozím řízení věcně nevypořádal – ovšem jak plyne ze zmíněného rozsudku (bod 40), snažil se žalobce tyto námitky použít i v předchozím řízení pod sp. zn. 31 Ad 2/2019, ovšem zmeškal lhůtu pro podání žalobního návrhu. Hmotněprávní námitky týkající se vzniku ručení a jeho výše tedy byly předmětem přezkumu před správními orgány a také před Krajským soudem v Brně, a to v tom rozsahu, v jakém je žalobce včas uplatnil.

21. Smyslem řízení podle § 141a odst. 2 zákona o zaměstnanosti je určit, zda vzniklo určité osobě ručení za pokutu uloženou jinému subjektu a v jaké výši. Byť zákon uvádí pouze tolik, že se vydá rozhodnutí o tom, zda ručení vzniklo a kdo je ručitelem, je zde i další podmínka plynoucí z textu uvedeného ustanovení. V řízení podle § 141a odst. 2 zákona o zaměstnanosti jde vždy o ručení za konkrétní pokutu – konkrétní částku. Naproti tomu řízení před celním úřadem má zcela jiný smysl. Celnímu úřadu je věc postoupena (§ 162 odst. 1 daňového řádu) pouze za účelem správy placení nedoplatku – uložené pokuty. Celní úřad *de facto* pouze zajišťuje uhrazení částky, která byla pravomocně stanovena v jiném řízení, případně ji vymáhá, není-li uhrazena včas dobrovolně. Tomu odpovídá díkce § 162 odst. 1 daňového řádu, kdy součástí postoupení je vždy stejnopis rozhodnutí s vyznačením právní moci, kterým byla platební povinnost k peněžitému plnění uložena. Celní úřad tak logicky z předchozích rozhodnutí vychází, ba vycházet z něj musí s ohledem na zásadu presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci [srov. náleží Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 150/01 ze dne 9. 10. 2003 (N 117/31 SbNU 57)].
22. Žalobce se snaží navodit dojem, že jako ručitel může uplatňovat hmotněprávní námitky, které by mohl uplatnit primární dlužník, kdykoliv a v jakémkoliv řízení. S tím však nelze souhlasit. Žalobce měl prostor uplatnit své námitky v řízení o vzniku ručení a v následném soudním přezkumu – což také učinil. To, že část námitek opomněl a uplatnil je v předchozím řízení pozdě, je jeho chyba. Tu nelze zhojit tím, že by mu soud umožnil vznášet tytéž námitky znovu v řízení, které je svou povahou vymáhací.
23. Také nemůže obstát argumentace žalobce, že mu nebyl znám obsah přestupkového příkazu a nemohl tak kvalifikovaně své námitky uplatnit v předchozím řízení. Ve správním řízení, ve kterém bylo předmětem jeho ručitelské postavení, byl jako důkaz proveden právě sporný přestupkový příkaz. V takové situaci se s ním měl žalobce možnost seznámit v rámci správního spisu v té věci a přizpůsobit tomu své námitky v odvolání a následné žalobě. To, že celní úřad připojil k výzvě k zaplacení také přestupkový příkaz, neznamenalo z pohledu žalobce nic nového, na co by musel reagovat. Šlo pouze o splnění procesní povinnosti celního úřadu dle § 171 odst. 1 daňového řádu. S obsahem přestupkového příkazu se mohl seznámit již v původním řízení o vzniku ručení.
24. Proto jsou nedůvodné odkazy žalobce na náleží Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 593/99 ze dne 31. 5. 2000 (N 83/18 SbNU 211) a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2015, čj. 10 Afs 10/2015 - 46, podle kterých se povinnost ručitele aktivuje poté, co dlužník nesplní svou daňovou povinnost a s aktivací povinnosti ručitele souvisí právo vznést námitky. To, že se povinnost žalobce aktivovala až poté, kdy primární dlužník nezaplatil, je samozřejmé a stalo se tak i v této věci. Pokud jde o moment uplatnění námitky, je případ žalobce specifický. Citované judikáty se vztahují k časté situaci, kdy ručitel není nejen účastníkem řízení, ve kterém je stanovena povinnost primárnímu dlužníkovi, ale také žádného jiného řízení. O ručení se tak vyrozumí *de facto* až ve výzvě podle § 171 odst. 1 daňového řádu a pochopitelně má právo uplatňovat i hmotněprávní námitky.

Právo uplatnit hmotněprávní námitky tak není podle soudu striktně vázáno na konkrétní stádium, ve kterém se řízení nachází. Cílem zmíněných rozhodnutí je zaručit, aby měl ručitel vůbec nějakou možnost tyto námitky uplatnit. Je-li jeho první příležitostí až řízení, ve kterém se dlužná povinnost vymáhá, nelze mu toto právo za žádných okolností odeprít.

25. V nyní řešené věci ale vzniku ručení a aktivaci ručitelské povinnosti předcházelo celé správní řízení podle § 141a odst. 2 zákona o zaměstnanosti (a to včetně soudního přezkumu), ve kterém je účastník seznámen s rozhodnutím, na základě kterého byla povinnost primárnímu dlužníkovi uložena. Tam také mohl své námitky uplatnit. Na tom nemění nic ani tvrzená skutečnost, že žalobce v řízení o vzniku ručitelství ještě formálně ručitelem nebyl – vždyť právě před vznikem ručení se v tomto řízení brání. Proto je na místě uplatnit veškeré (i hmotněprávní) námitky proti vzniku ručení či jeho výši. Logikou žalobce lze *ad absurdum* říci, že osoba obviněná v trestním řízení rovněž nemá uplatňovat hmotněprávní námitky, neboť ještě nemá postavení odsouzené osoby.
26. Soud proto žalobci nepřisvědčil. Jeho argumentace by vedla k tomu, že by měl právní nárok na to, aby jeho hmotněprávní námitky proti ručení byly vypořádány dvakrát (a to včetně soudního přezkumu). Na druhou stranu měl samozřejmě žalobce stále právo uplatnit v odvolání proti výzvě k zaplacení procesněprávní námitky – tedy např. to, že celní úřad nepostupoval v souladu se zákonem při vymáhání nedoplatku na primárním dlužníkovi a nebyly tudíž splněny procesní podmínky pro vydání výzvy podle § 171 odst. 3 daňového řádu). Tento typ námitek nyní soud vypořádá.
27. Pokud jde o žádost žalobce o posečkání s úhradou nedoplatku (§ 172 odst. 3 daňového řádu), panuje mezi žalobcem a žalovaným shoda na tom, že o ní celní úřad nerozhodl. Soud však nemá prostředky k nápravě této skutečnosti, neboť má-li správní orgán vydat rozhodnutí v určité lhůtě a neučiní tak, slouží k nápravě ochrana před nečinností podle § 38 daňového řádu. Soudní přezkum je pak realizován v rámci žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 a násl. s. ř. s. V nyní řešené věci je předmětem přezkumu rozhodnutí žalovaného o odvolání proti výzvě k zaplacení, nikoliv jeho nečinnost v řízení o žádosti, byť tuto žádost žalobce formálně učinil součástí svého odvolání.
28. Podnět žalobce k prominutí daně ve smyslu § 172 odst. 2 daňového řádu je nenárokové podání a žalobce nemá právní nárok na prominutí daně. Navíc nutno dodat, že žalobce svůj podnět učinil až v rámci svého odvolání a stěží tak může namítat, že to mělo vliv na zákonnost napadeného odvolacího rozhodnutí – k prominutí daně je totiž příslušný prvostupňový orgán, jak uvedl žalovaný. Žalobce ani neuvádí, jak tato skutečnost ovlivnila zákonnost napadeného rozhodnutí či odvolacího řízení.
29. Pokud jde o podnět ke snížení nedoplatku podle § 171 odst. 5 daňového řádu, je pravdou, že se k němu žalovaný explicitně nevyjádřil. Nepřímo však odpověď žalobci poskytl v bodě 60 napadeného rozhodnutí, kde řekl: *„Odvolací orgán shrnuje, že odvolatel jako ručitel je odpovědný za úhradu pokuty v takové výši, která odpovídá výši uložené pokuty (resp. k výši uvedené v Rozhodnutí o ručení) ve správním řízení před oblastním inspektorátem práce, potažmo Státním úřadem inspekce práce. Orgány celní správy jsou tak zavázány inkasovat pokutu v téže výši.“* Nelze než souhlasit se žalovaným, pokud nepřistoupil ke snížení nedoplatku na základě úvahy o vázanosti předchozím rozhodnutím. V nynějším případě, kdy ručení nevzniklo jen splněním zákonných podmínek, ale rozhodly o něm

pravomocně orgány inspekce práce, je skutečně celní úřad jejich správními akty vázán. I tu soud dodává, že podnět ke snížení nedoplatku není nárokové podání.

30. Žádost žalobce, aby soud postupoval podle § 78 odst. 2 s. ř. s. a snížil hodnotu ručení, je zjevně nedůvodná. Toto ustanovení dopadá pouze na žaloby, které směřují proti rozhodnutí, jímž byl uložen trest za přestupek. V nyní řešené věci o takové rozhodnutí nejde.
31. Soud na závěr shrnuje, že žalovaný neměl povinnost se vypořádat s hmotněprávními námitkami žalobce. Ručitel, kterému byla povinnost ručení stanovena rozhodnutím ve správním řízení podle § 141a odst. 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, nemá právo v odvolání proti výzvě správce daně podle § 171 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, uplatnit hmotněprávní námitky vztahující se k samotnému vzniku ručení či výši takového ručení. Tyto otázky mají místo pouze v řízení o vzniku ručení, které výzvě předcházelo. Pokud takové námitky ručitel přesto uplatní, nevzniká správci daně povinnost se jimi zabývat.

V. Náklady řízení

32. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu by jinak – jakožto úspěšnému účastníkovi řízení – právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu mu je však nelze přiznat, neboť nepřesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014 - 47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 15. 7. 2021

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu